

ΟΥΑΪΛΝΤ : «Η Βεντάλια τής Λαίδης Ούϊντερμιρ». Βασιλικό Θέατρο.

Ἄληθινή αἰσθητική ἀπόλαυση ἀπὸ τὶς πιὸ ἐκλεκτὲς ἢ παράσταση τῆς «Βεντάλιας τῆς Λαίδης Ούϊντερμιρ» στὸ Βασιλικὸ θέατρο.

Ἐπὶ δυὸ ὥρες τὸ κοινὸ πέρασε μέσα σὲ μιὰ περίτεχνη, φίνα, πνευματώδη, πρωτότυπη, ἀλλὰ καὶ δραματικὴ ἀτμόσφαιρα, γιομάτη ἐνδιαφέρον.

Τὸ ἔργο αὐτὸ ἀπὸ τεχνικὴ ἀποψη εἶναι τέλειο. Μοναδικὴ μαεστρία στὴν ἀνάπτυξη τοῦ θέματος, διεγείρει τὸ ἐνδιαφέρον εὐθὺς ἀπὸ τὶς πρώτες λέξεις. Ἐνα ἐνδιαφέρον ποῦ ἐγγίζει ἐξ ἴσου τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ μας. Γιατὶ ἐνῶ ὁ χαριτωμένος καὶ γοητευτικὸς διάλογος διεγείρει εὐχάριστα τὸ πνευματικὸ μας πεδίο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἢ τόσο ἀνθρώπινη δραματικότητά του συγκινεῖ βαθειὰ τὴν ψυχὴ μας.

Ἐνα ἀδιάκοπο σπινθηροβόλημα ἐνός κομποῦ, φίνου ἀλλὰ καὶ τολμηροῦ ὡς τὸν κυνισμό πνεύματος, κυνισμοῦ ὅμως ἀπέναντι τοῦ συμβατισμοῦ καὶ τῆς πουργιανικῆς νοοτροπίας τῆς ὑψηλῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας καὶ ποῦ ἀναστρέφει τὰ ἠθικὰ ἀξιώματα καὶ μαζί τους ὅλη τὴν κλίμακα τῶν ταμποῦ ποῦ κηρύττουν. Ταμποῦ μιᾶς ἀπρηχαιωμένης ψυχρῆς καὶ ξεπαγιασμένης ἠθικῆς ποῦ ἔχει παλῶσει καὶ ζητᾶ ἀνανέωση.

Ἡ τολμηρὴ εὐλικρίνεια τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ ξεσκεπάζει ἀνηλεῶς ἀλλὰ πάντα μὲ τὸ γάντι κάθε ψέμα, τόσο ἀντίθετο μὲ τὴ δική του φύση τὴν ἀνε-

ξάρτητη καὶ τὸ ἐλεύθερο πνεῦμα του. Χωρὶς ἀμφιβολία τὸ δράμα αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ καλύτερα ἂν ὄχι τὸ καλύτερο τοῦ ἀγγλικοῦ σύγχρονου δραματολογίου καὶ πολὺ δίκαια ἢ Ἄγγλῖα εἶχε στηρίζει τότε στὸν Οὐάιλντ τὶς ἐλπίδες τῆς γιὰ τὴν ἀναγέννηση τοῦ νεώτερου ἀγγλικοῦ θεάτρου.

Ἀνεβάζοντας ἕνα τέτοιο ἔργο τὸ Βασιλικὸ θέατρο ἔδινε τὶς δυσκολίες ἀπ' ὅσες ἔδωσε ὡς τὰ τώρα ἐξετάσεις. Καὶ πῆρε ἄριστα. Ἄριστα ἀπὸ κάθε ἀποψη. Ὅλα στὴ θέση τους, ὅλα ἔδιναν τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ὑπερκοινωνίας στὴν ὁποία παίζεται. Ὑπερκοινωνίας σὲ λοῦσο, κομψότητα, φέροισμο μ' ἕνα λόγο ἐξωτερικὴ ἀμεμπτὴ ἐμφάνιση.

Ὅ,τι ὅμως ἀσφαλῶς στεκόταν πιὸ πάνω ἀπ' ὅλα τοῦτα, ἦταν τὸ παίξιμο τῶν τριῶν κυριῶν. Ἄλλως τε στὸ ἔργο αὐτὸ οἱ πρώτοι ρόλοι ἀνήκουν σὲ γυναῖκες.

Ἦταν θαυμάσιες οἱ τρεῖς αὐτὲς κυρίες Ἄλκαίου, Παξινοῦ, Παπαδάκη.

Σὲ κανένα εὐρωπαϊκὸ ἢ ἀμερικανικὸ θέατρο οἱ τρεῖς αὐτοὶ γυναικεῖοι τύποι δὲ θὰ ἀποδίδονταν τελειότερα. Ἡ κυρία Ἄλκαίου σὰν τετραπερασμένη κοσμοπόλα δοῦκισσα Μπέργουϊκ μὲ τὸ ὠραῖο τῆς κομψὸ κεφάλι καὶ τὴν αὐστηρότητά της ὡς πρὸς τοὺς κοινωνικοὺς τύπους, ἢ κυρία Παξινοῦ μὲ τὴν ἀτέλειωτη σκάλα τῶν συναισθηματικῶν ἐναλλαγῶν ποῦ περνοῦσαν πάνω στὴ φυσιογνωμία της πότε σὰν εἰρωνεία, πότε σὰν πρόκληση, πότε σὰν πόνος, πότε σὰν ἰκεσία, πότε σὰν τρυφερότητα καὶ πότε σὰν ἴταμὴ αὐθάδεια, κι' ὅλα τοῦτα μέσα στὴν πιὸ αὐστηρὴ αὐτοκυριαρχία ὥστε ποτὲ νὰ μὴν κακοπάθει ἢ τέχνη, χωρὶς ἄλλο τῆς δίνει ὅλα τὰ δικαιώματα μιᾶς ἠθοποιοῦ ὑπερβαλκάνιας σκηνῆς.

Ὁ ἴδιος θερμὸς ἐνθουσιασμὸς καὶ γιὰ τὴν κ. Παπαδάκη. Ἀπέδωκε τὸν τύπο τῆς λαίδης Ούϊντερμιρ κατὰ τρόπο μοναδικό. Τὸ εὐγενικὸ ἀβρότατο παίξιμό της, ὁ μειλίχιος εὐγενικὸς τόνος τῆς φωνῆς της ποῦ ποτὲ δὲν ἔγινε τραχὺς καὶ δὲν ὑψώθηκε νὰ ἀκουστεῖ ἐριστικὸς ἀκόμα καὶ στὶς δραματικὲς τῆς στιγμές, ξεγλύστρημα εὐκόλο ἀφοῦ οἱ ψυχολογικοὶ τῆς λόγοι τὴ σπρώχνουν νὰ ὀργιστεῖ, ν' ἀγανακτήσει, νὰ ἐξεγερθεῖ, δείχνουν ὡς πιὸ σημεῖο κανανόησε τὸ πνεῦμα τοῦ ρόλου της. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὑποφέρουν ἀλλὰ ὅλοι δὲν ἐξωτερικεύουν τὸν πόνον τους ἴδια. Καὶ μάλιστα ἢ ἄγγλῖδα ἀσφελῶς δὲ θυμώνει ὅπως θυμώνει μιὰ ἑλληνίδα κυρά. Ἄλλος λόγος ἂν ἐμεῖς προτιμοῦμε τοὺς ντόπιους θυμούς, ὅμως ἢ κυρία Παπαδάκη στάθηκε μιὰ ἀνυπερβλήτη νεοσὰ λαίδη κι' αὐτὸ χρειαζόταν.

Γιὰ τοὺς ἀντρικοὺς ρόλους λέμε πῶς ὅλοι ἔπαιξαν καλά. Πολὺ καλά. Τίποτ' ἄλλο.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ